

Із поезій Ади Неґрі.

В пилу, серед бруду людської дороги,
Що дня його бачиш: обшарпаний, чорний,
У подраних чоботях ноги,
А сьмілий, хороший, моторний!
Шмигля між возами нещасне хлопятко,
Бе байдики, краде без стиду,
Танцює — все безжурне, все з виду...

Бурян серед поля... В тюрмі його батько,
А мати на хліб заробляє.
Не всидіти в хаті самому:
От він собі й бігає з дому,
На воленьці вільній гуляє.

Як камінь гнітить мене думка: що доля
З тобою кінець кінцем зробить?
Прилипли до тебе і лїнь і сваволя, —
Хто ледаря в злиднях пособить?
Не вік соловейком тобі щебетати;
Чим будеш ти, вийшовши в люди?
Дурисьвіт, мистецький на всякі облуди,
Чи чесний нетяга — як знати?
Хто горе зарані твоє угадає?
Робітницька блюза тобі припадає,
Чи може натягнеш зо штемпом куцину;
Літ двацять мене: безпритульну дитину
Тюрма чи шпиталь дожидає?

До серця-б тебе я з журби пригорнула,
Заплакала-б гірко з твого безталання,
Проклявши всі людські знущання,
Словечко розваги-б шепнула;
Усі поцілунки, всі ласки, мій брате,
Тобі віддала-б я, обнявши;
Промовила-б тихо, життя твоє кляте
До свого життя порівнявши.

І я пристановища в сьвіті не знала,
Зросла як билина тоненька;
По наймах тинялась ріднесенька ненька...
Недоля з тобою мене поєднала,
Збратав нас жереб поганий;
От за що так, мій безталанний,
Тебе я кохаю
Без краю!

Переклав П. Грабовський.